

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **CH. Ch.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2011, č. j. CPR-13523/ČJ-2010-9CPR-V243, o rozhodnutí o správním vyhoštění, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2011, č. j. 6 A 60/2011 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2011, č. j. CPR-13523/ČJ-2010-9CPR-V243. Uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Karlovy Vary (dále jen „správní orgán“) ze dne 24. 9. 2010, č. j. CPPL-16453-77/ČJ-2010-034063-KP, kterým bylo stěžovateli podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na pět let. Současně nebyly

shledány důvody, které by stěžovateli znemožňovaly vycestování dle ustanovení § 179 téhož zákona.

II. Kasační stížnost

Stěžovatel spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán vycházel, byl před správním orgánem porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit jeho zákonnost. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel se neztotožňuje se závěrem městského soudu týkajícím se porušení jeho práva na seznámení se se všemi podklady pro rozhodnutí. Je přesvědčen, že postupem žalovaného, který jej v rámci odvolacího řízení neseznámil s novým závazným stanoviskem, došlo ke zkrácení jeho práv ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). V důsledku toho stěžovatel nemohl proti tomuto novému stanovisku uplatňovat svoje námitky a další práva vyjádřená v ustanoveních § 36 odst. 1 a 2 správního řádu. Nadto upozornil, že správní orgány ani městský soud nemohou a nesmí předjímat obsah jeho vyjádření.

V souvislosti s hodnocením nepřiměřenosti zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života stěžovatel namítá, že na rozdíl od názoru vysloveného městským soudem není přesvědčen, že by při objasňování základních skutkových okolností byl zcela nečinný a nesnažil se prokázat intenzitu svého soukromého a rodinného života. Má za to, že správní orgány a městský soud vycházely pouze z formálních údajů (datum uzavření manželství), přestože stěžovatel v průběhu řízení sdělil podstatné skutečnosti, které míru jeho soukromého a rodinného života prokazují. V této souvislosti stěžovatel dále vytýká žalovanému i městskému soudu, že překážky vycestování dle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců ztotožňují s nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života dle ustanovení § 119a odst. 2 téhož zákona, který by měl být hodnocen s ohledem na ekonomickou, sociální a rodinnou situaci účastníka řízení a jeho vazeb k České republice, jakož i k domovskému státu. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného považuje stěžovatel v tomto ohledu za nedostatečné a nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

IV. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

Ze správního spisu předloženého žalovaným bylo ke skutkovému průběhu věci zjištěno, že řízení o správním vyhoštění stěžovatele z území České republiky podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo zahájeno dne 15. 8. 2010, a to na základě skutečnosti, že se stěžovatel při kontrole hlídkou inspektorátu cizinecké policie dne 14. 8. 2010 prokazoval cestovním dokladem jiné osoby s padělaným štítkem povolení k pobytu, který vydával za doklad vlastní. Ve spise je dále založeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha

ze dne 31. 1. 2005, č. j. SCPP-225/PH-OPK3-SV-2005, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti 5 let, tj. do 31. 1. 2010, a lhůta k vycestování z území České republiky stanovena do 28. 2. 2005. Ze spisu dále vyplývá, že v době stanovené pro vycestování bylo se stěžovatelem na základě jeho žádosti zahájeno řízení o udělení azylu, které bylo dne 23. 1. 2007 pravomocně ukončeno odmítavým usnesením zdejšího soudu. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 15. 8. 2010 stěžovatel mimo jiné uvedl, že je od roku 2008 ženatý s paní Q. J. Rodinné příslušníky, kteří by měli na území České republiky povolen trvalý pobyt, nemá, jeho rodina žije mimo území České republiky a nemá zde žádné jiné vazby. Dále uvedl, že nezná žádný důvod, který by mu bránil v návratu do země původu a jediné, co by mu mohlo bránit ve vycestování, je skutečnost, že zde má manželku. Na základě dosavadních zjištění bylo k dožádání správního orgánu vypracováno Ministerstvem vnitra (dále jen „ministerstvo“) závazné stanovisko k možnosti vycestování stěžovatele se závěrem, že důvod znemožňující vycestování stěžovatele do země státního občanství podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců nebyl shledán. Nebyl konstatován ani nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, neboť lustrací v evidenci CIS bylo zjištěno, že paní Q. J., kterou stěžovatel označil za svoji manželku, má v rubrice rodinný stav vepsáno „svobodná“.

V průběhu řízení se správnímu orgánu přihlásila paní Q. J., která byla následně usnesením ze dne 17. 8. 2010 určena jako účastník řízení ve smyslu ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu, a to zejména z důvodu doložení pravdivosti tvrzení o uzavření manželství se stěžovatelem. Paní Q. J. do protokolu ze dne 8. 9. 2010 mimo jiné uvedla, že se za stěžovatele provdala v roce 2008 na Čínském velvyslanectví v Praze a od té doby s ním v Praze také žije. Změnu osobního stavu nehlásila, jelikož si této povinnosti nebyla vědoma. Dále uvedla, že se jim v roce 2010 narodilo mrtvé dítě. Sdělila, že stěžovateli v souvislosti s návratem do státu, jehož je občanem, žádné nebezpečí nehrozí. Ona však se stěžovatelem vycestovat nemůže, jelikož jí v Číně hrozí trestní stíhání a trest smrti z důvodu příslušnosti k náboženské sektě Falun Gong. Dále uvedla, že vyhoštění stěžovatele bude považovat za zásah do rodinných a soukromých vazeb; k otázce plánů, které chtěla se stěžovatelem po svatbě realizovat, se vyjádřit odmítla. V průběhu řízení k důkazu předložila oddací list vydaný Ministerstvem občanskoprávních záležitostí Čínské lidové republiky dne 20. 10. 2008 a rodný list narozeného neživého dítěte.

Na základě takto nově zjištěných skutečností vydalo ministerstvo dne 24. 9. 2010 nové závazné stanovisko, ve kterém opětovně konstatovalo, že po posouzení výpovědi stěžovatele a na pozadí jemu známých informačních zdrojů nebyl shledán důvod znemožňující vycestování stěžovatele do země jeho státního občanství podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Překážku vycestování nespatřuje ministerstvo ani ve vzájemné vazbě stěžovatele a paní Q. J., jejichž vztah dle jeho názoru nelze na základě jejich výpovědí považovat za natolik dlouhodobý a intenzívní, aby vycestování stěžovatele představovalo vážný zásah do jejich vztahů. Vzhledem ke skutečnosti, že je stěžovatel veden v evidenci nežádoucích osob, úmyslně nerespektoval udělený výjezdní příkaz a v současné době je podezřelý z trestné činnosti, nelze dle ministerstva na nelegální pobyt stěžovatele na území České republiky pohlížet jako na legální snahu o integraci do společnosti této země. K možnosti vycestování paní Q. J. ministerstvo uvedlo, že hnutí Falun Gong je v Číně jeho příznivcům umožněno praktikovat v soukromí a neupozorňovat na sebe čínské orgány, které se výhradně zaměřují na jeho aktivisty

a pozornost již dnes nevěnují řadovým vyznavačům. Paní Q. J. neuvedla žádné skutečnosti, které by ji opravňovaly k obavám z hrozící újmy v případě návratu do země.

Správní orgán na základě výše uvedených skutečností vydal téhož dne rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b), bodu 1, zákona o pobytu cizinců a dobu, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky, stanovil na pět let. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, z jehož obsahu žalovaný dovodil, že směřuje proti obsahu závazného stanoviska vydaného ministerstvem. Postupem podle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu vydal ministr vnitra dne 14. 1. 2011 jako správní orgán nadřízený správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska potvrzení závazného stanoviska ministerstva ze dne 24. 9. 2010, ve kterém v návaznosti na odvolací námitky stěžovatele konstatoval, že stěžovatel neuvedl žádné nové skutečnosti, kterými by se měl odvolací orgán zabývat, a ztotožnil se s důvody umožňujícími vycestování stěžovatele uvedené v závazném stanovisku ministerstva. Doplnil, že v případě zájmu na společném soužití stěžovatele a paní Q. J. tak mohou učinit v zemi, kde budou mít oba pobyt povolen.

V následně vydaném rozhodnutí o odvolání ze dne 2. 3. 2011, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu, žalovaný mimo rámec obsahu závazného stanoviska nepřisvědčil též námitce stěžovatele týkající se nepřiměřeného zásahu do soukromých a rodinných vazeb následkem správního vyhoštění ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že citovaný zákon zásah do soukromého nebo rodinného života cizince vydaným rozhodnutím předpokládá, je však na nalézacím správním orgánu, aby v rámci správního uvážení posoudil, zda je tento zásah nepřiměřený okolnostem daného případu. Stěžovatel ani paní Q. J. však dle žalovaného v protokolech o vyjádření neuvedli podrobnosti o svém rodinném životě, které mohly mít vliv na průběh správního řízení a mohly být dostatečným a prokazatelným důkazem o skutečně existujícím rodinném vztahu, přestože jim k tomu byla dána možnost.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou ve správním soudnictví. Žalobní námitky stěžovatele směřovaly do posouzení soukromého a rodinného života stěžovatele žalovaným a dále do zkrácení práv stěžovatele v důsledku skutečnosti, že mu žalovaný v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu neumožnil seznámit se před vydáním rozhodnutí se všemi podklady pro rozhodnutí, konkrétně s potvrzením závazného stanoviska vydaného ministrem vnitra v průběhu odvolacího řízení.

V. Řízení před městským soudem

Městský soud se v napadeném rozsudku s odkazem na skutkový stav projednávané věci předně ztotožnil se závěrem žalovaného, že uložené správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Uvedl, že v prvé řadě bylo na manželích jako účastnících správního řízení, aby tvrdili a prokázali, že takový zásah vznikne a že mezi nimi existují takové vazby, které budou uložením správního vyhoštění zpřetrhány. Dle názoru městského soudu manželé neuvedli nic konkrétního, co by mělo potvrdit nutnost zachování pobytu stěžovatele na území České republiky, přičemž z délky manželství a případného společného bydliště v daném případě nelze dovodit takovou trvalost a hloubku vztahu, že by správní vyhoštění uložené

stěžovateli mohlo být bez dalšího považováno za nepřiměřený zásah. Obdobně ve vztahu k narození mrtvého dítěte městský soudu konstatoval, že přestože se jedná o velmi tragickou událost, nelze ji samu o sobě považovat za důvod pro zachování pobytu stěžovatele na území České republiky, pokud k této události nebyly uvedeny žádné další konkrétní souvislosti. Nadto městský soud upozornil na závažnost jednání, pro které bylo správní vyhoštění stěžovateli uloženo, a dodal, že z dosavadního jednání stěžovatele není ani patrné, že by se pokusil svůj pobyt na území České republiky zlegalizovat. Pokud tedy stěžovatel manželství uzavíral v době, kdy si musel být vědom neoprávněnosti pobytu na území České republiky, nemůže se dle městského soudu nyní tohoto manželství dovolávat jako důvodu, pro který mu nelze správní vyhoštění uložit.

K žalobní námitce týkající se neseznámení stěžovatele s potvrzujícím závazným stanoviskem vydaným ministrem vnitra v rámci odvolacího řízení městský soud uvedl, že přestože toto opomenutí představuje vadu řízení, nemohl mít dle jeho názoru tento nedostatek za následek nezákonnost vydaného správního rozhodnutí. Svůj závěr městský soud odůvodnil tím, že ve vztahu k osobě stěžovatele bylo od počátku ministerstvem deklarováno, že nebyl shledán důvod znemožňující jeho vycestování, a stěžovatel žádný takový důvod ani netvrdil. Obdobně v případě jeho manželky bylo v závazném stanovisku ministerstva dostatečně objasněno, proč jí z pouhé příslušnosti k hnutí Falun Gong žádné nebezpečí v Číně nehrozí. Jelikož stejný závěr je uveden i v závazném stanovisku ministra vnitra, není dle soudu třeba považovat neseznámení stěžovatele s tímto závazným stanoviskem za takovou vadu, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Nadto soud poukázal na již vyslovený závěr, že uložené správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, a za této situace tudíž není podstatné, zda by manželka stěžovatele mohla vycestovat společně s ním do země původu.

Na základě těchto důvodů městský soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

VI. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a vady řízení před správním orgánem, které mohly ovlivnit zákonnost vydaného správního rozhodnutí, pro které měl soud, který ve věci rozhodoval, toto napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Zdejší soud se nejprve zabýval námitkou týkající se nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele následkem správního vyhoštění. Stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, že by při objasňování základních skutkových

okolností byl zcela nečinný a nesnažil se prokazovat intenzitu svého soukromého a rodinného života, a dále uvádí, že on i paní Q. J. sdělili v průběhu řízení podstatné skutečnosti, které míru jejich společného soukromého a rodinného života prokazují.

Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života v důsledku správního vyhoštění představuje ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců překážku, pro kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Je však nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud se zřetelem k obsahu správního spisu neshledal, že by stěžovateli nebo paní Q. J. jako druhé účastnici řízení byla v průběhu správního řízení odepřena možnost uplatnit svá tvrzení, důkazy či návrhy důkazů tak, aby věrohodně prokázali, že správnímu vyhoštění stěžovatele brání překážka nepřiměřeného zásahu do jejich rodinného a soukromého života. Stěžovatel ani v kasační stížnosti nepoukázal na konkrétní skutečnosti, které by měly představovat oporu jeho tvrzení o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života. Stěžovatel se odvolává toliko na své prohlášení učiněné do protokolu v rámci správního řízení, ve kterém uvedl, že jediné, co by mu mohlo bránit ve vycestování je skutečnost, že zde má manželku, se kterou se oženil v roce 2008. Paní Q. J. do protokolu o vyjádření účastníka řízení uvedla, že vyhoštění stěžovatele bude považovat za zásah do rodinných a soukromých vazeb, odmítla se však již vyjádřit k otázce plánů, které měla v úmyslu se stěžovatelem realizovat po svatbě. Dále na otázku, zda se jí na území České republiky narodily děti, odpověděla kladně, s tím, že se dítě narodilo mrtvé. Správní orgány obou dvou stupňů i městský soud ve svých rozhodnutích podrobně odůvodnily, že samotná existence manželství bez dalších skutečností prokazujících intenzitu vztahu a společného soužití neznamená překážku vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců a nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života dle § 119a odst. 2 téhož zákona. Ve všech zmíněných rozhodnutích je velmi podrobně rozebráno, jak byla hodnocena osobní vyjádření stěžovatele i jeho manželky ohledně jejich společného soužití. Správní orgány i městský soud dospěly k závěru, že stěžovatel odkazuje na existenci manželství, považuje ji za překážku svého vycestování, avšak nenabízí žádná další tvrzení ani důkazy o tom, že tento právní svazek znamená faktickou vzájemnou vazbu mezi ním a manželkou. Paní Q. J. se ve své výpovědi výslovně odmítla vyjádřit k jakýmkoliv podrobnostem týkajícím se jejich vztahu a soužití. Stěžovateli pak bylo zejména v prvostupňovém správním rozhodnutí, ale i v navazujícím rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí o žalobě přehledně a výstižně vysvětleno, že tento stav z důvodu nedostatku dalších tvrzení nelze hodnotit jako natolik intenzivní soužití, které by znamenalo překážku vycestování dle již citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že ani v kasační stížnosti stěžovatel nereaguje na tuto argumentaci, která byla podstatou zamítnutí jeho odvolacích i žalobních námitek. Stěžovatel nadále poukazuje pouze na nedodržení procesních ustanovení a opakuje svá tvrzení, že do jeho práva na soužití s manželkou bude zasaženo. Jedná se však toliko o opakování téhož, bez přidání argumentace či důkazů o tom, že jejich vzájemný vztah nebyl pouze formálním manželstvím, a aniž by stěžovatel svá tvrzení směřoval proti argumentaci napadaných rozhodnutí. Nereaguje tedy na důvody sdělené mu v odůvodnění správních orgánů ani na argumentaci městského soudu.

Z výše uvedených důvodů tak lze přisvědčit žalovanému i městskému soudu, že pouhým konstatováním zmiňovaných skutečností, bez objasnění, jak jsou způsobilé zasáhnout do soukromého a rodinného života, nebylo možno dovodit hrozící intenzivní zásah, ani porušení principu přiměřenosti. Uvedenou námitku stěžovatele proto Nejvyšší správní soud posoudil jako nedůvodnou.

V této souvislosti stěžovatel dále namítal, že žalovaný i městský soud se dopouštějí pochybení, pokud ztotožňují překážky vycestování dle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců a nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života dle ustanovení § 119a odst. 2 téhož zákona. Nejvyšší správní soud z obsahu rozhodnutí žalovaného ověřil, že se v odůvodnění svého rozhodnutí odděleně věnoval vypořádání otázky důvodů znemožňujících vycestování ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, ke kterým je oprávněno vydávat v souladu s ustanovením § 120a téhož zákona závazné stanovisko ministerstvo, a otázce nepřiměného zásahu do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud pak stěžovatel měl v úmyslu svojí námitkou poukázat na skutečnost, že se jednotlivé důvody pro posouzení překážek vycestování a nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele vzájemně prolínají, pak je na místě upozornit, že ve smyslu ustanovení § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců se za vážnou újmu znemožňující vycestování považuje též rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky České republiky. Zde je třeba vzít v úvahu též čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který garantuje právo na respektování rodinného a soukromého života. Jeho znění se ostatně dovolával ve vztahu k námitkám proti obsahu závazného stanoviska ministerstva též stěžovatel. Je proto logické, že při posuzování zásahu do soukromých a rodinných vazeb v důsledku samotného vycestování či dlouhodobého opuštění území následkem vyhoštění vychází správní orgány ze stejného skutkového základu. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel v průběhu správního řízení neposkytl správním orgánům dostatečné důkazy, a dokonce ani tvrzení nasvědčující hluboké intenzitě vzájemného vztahu s paní Q. J. Nelze proto vyčítat žalovanému, a potažmo ani městskému soudu, že ve vztahu k vypořádání námitky nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele v důsledku vyhoštění dospěl k obdobnému závěru jako ministerstvo v případě posouzení důvodů znemožňujících vycestování pro účely vydání závazného stanoviska. Námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud tudíž z výše uvedených důvodů nepřisvědčil.

Stěžovatel dále nesouhlasil ani se závěrem městského soudu, dle něhož sice došlo v odvolacím řízení k procesnímu pochybení, pokud jej žalovaný neseznámil s obsahem zde vyžádaného potvrzujícího závazného stanoviska vydaného ministerstva vnitra, avšak toto pochybení nevedlo k nezákonnosti vydaného rozhodnutí. Stěžovatel k této námitce uvádí, že žalovaný své rozhodnutí o odvolání opřel o obsah potvrzujícího závazného stanoviska, které bylo nejdůležitějším podkladem pro rozhodnutí, přičemž stěžovateli jako účastníku řízení byla upřena možnost proti tomuto stanovisku podat své námitky. Tato argumentace je však v rozporu s průběhem řízení zaznamenaným ve správním spisu i v rozporu s obsahem vydaných rozhodnutí správních orgánů. Správní orgán prvního stupně si před vydáním rozhodnutí vyžádal od ministerstva vypracování celkem dvou závazných stanovisek, a to ze dne 15. 8. 2010 a ze dne 24. 9. 2010, přičemž zejména ve druhém z nich, které bylo vypracováno po vyhodnocení údajů sdělených jeho manželkou, je uvedeno

velmi podrobně hodnocení jejich vztahu v souvislosti s posouzením překážek vycestování dle zákona o pobytu cizinců. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán tyto úvahy převzal do odůvodnění a stěžovatel měl možnost se s nimi seznámit. Po podání odvolání bylo sice žalovaným vyžádáno vzhledem k povaze odvolacích důvodů ve smyslu ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu též potvrzení závazného stanoviska, avšak v něm ministr vnitra pouze uvedl, že ani na základě odvolacích důvodů nemění názor vyjádřený v předchozích stanoviscích a setrvává na nich. Je tedy možno konstatovat, že věcné hodnocení vztahu stěžovatele a jeho manželky a hodnocení této skutečnosti ve vztahu k možnosti jeho vyhoštění bylo obsaženo již v závazných stanoviscích vydaných v rámci správního řízení v prvním stupni, nikoliv v odvolacím řízení.

Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje se závěrem městského soudu, že neseznámením stěžovatele s potvrzením závazného stanoviska ze dne 14. 1. 2011, vypracovaným pro účely odvolacího řízení, sice došlo ze strany žalovaného k procesnímu pochybení, které však vzhledem k obsahu tohoto stanoviska nemělo žádný vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Stěžovatel měl možnost seznámit se s důvody uvedenými v závazném stanovisku a věcně je zpochybnit, což však účinně neučinil. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře zastává konstantní názor, že ne každá zjištěná vada správního řízení má za následek zrušení napadeného rozhodnutí; musí se jednat o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 102; ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51; ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 - 30, všechna dostupná na www.nssoud.cz).

V daném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v potvrzení závazného stanoviska vyžádaném v odvolacím řízení nebyly uvedeny věcně žádné nové skutečnosti, naopak, byl jím pouze potvrzen obsah již vydaných stanovisek, se kterými se měl stěžovatel možnost seznámit. Opomenutím žalovaného, který stěžovatele s obsahem tohoto potvrzujícího závazného stanoviska neseznámil, tedy došlo k procesnímu pochybení, které však nemělo vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí o odvolání, neboť nebylo nijak omezeno právo stěžovatele na účinnou obranu jeho práv a seznámení se se všemi důvody, které vedly k vydání rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

Stěžovatelem uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu